

Zuzana Pospíšilová

Školnice Valerie v podezření

Ilustrovala Zuzana Osako

bambook®

bamb**oo**k[®]

Zuzana Pospíšilová

Školnice Valerie v podezření

Ilustrovala Zuzana Osako

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

ŠKOLNICE VALERIE V PODEZŘENÍ

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6455. publikaci

Ilustrace Zuzana Osako

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2017

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a. s., 2017

Cover Illustration © Zuzana Osako

ISBN 978-80-271-9580-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-9579-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-0135-1 (print)

Obsah

Předmluva	7
Prázdniny končí	9
Nová školnice	13
První hodina	17
Pěkné pozdvižení	21
Přísahám!	25
Valerie	29
Tvrdé souhlásky	33
Koprová omáčka	37
Čáry v jídelně	41
Kalendář	45
Diktát	47
Hodina tělocviku	51
Nový tělocvikář	55
Alergie na netopýry	59
V béčku se mají	63
Pátrací deník	66

Předmluva

Když se děti do školy netěší, nebo se dokonce bojí, je čas s tím něco udělat, stejně jako ve škole, kterou navštěvuje Martin a jeho kamarádi. Dříve bývala ve škole nuda, ale v novém školním roce o podivné události rozhodně není nouze. Ale kdo nebo co za tím vězí? Souvisí to snad s příchodem nové školnice? Martin, Šimon, Vojta a Pepík mají o čem přemýšlet. Pokud máte chuť, můžete se do pátrání pustit spolu s nimi.

Prázdniny končí

Jak už to tak bývá, prázdniny rychle utekly a přišel další školní rok. Některé děti se do školy mohly těšit. Byly v ní šťastné. To ovšem neplatilo o žácích jedné školy na okraji města. Jiné školy měly nějaké jméno po významné osobnosti. Třeba Základní škola Komenského nebo Masarykova základní škola. Škola na okraji města se jmenovala jen Pátá ZŠ. Děti, které ji navštěvovaly, dobře věděly proč. Nejčastějšími známkami byly totiž pětky. Učitelé se stále jen mračili, byli moc přísní a nikomu nic neodpouštěli. Nerozdávali bonbony a pochvaly jako na jiných školách. Pro děti měli připravené jen špatné známky a poznámky.

Některé děti měly štěstí, protože je jejich rodiče mohli vozit někam jinam. Vůbec jim nevadilo, že to měly do školy daleko. Ostatní však školu změnit nemohli a nezbylo jim nic jiného než se smířit s tím, co mají.

Do této školy chodil taky Martin. Do první třídy se těšil. Ve školce se mu líbilo, a tak si myslel, že i ve škole to bude prima. Bohužel se zmýlil. Teď končily jeho první prázdniny a blížil se čas, kdy bude muset zase do školy. S koncem prázdnin na něho přišlo bolení hlavy i břicha. Udělal by cokoliv, jen

aby už nemusel znovu do lavic. Dokonce chtěl přijít na nějaký vynález, který by dokázal zastavit čas. Nepodařilo se mu to.

„Za chvíli začne nový školní rok,“ připomněla Martini maminka.

Martin smutně přikývl, aby dal mamince najevo, že to moc dobře ví.

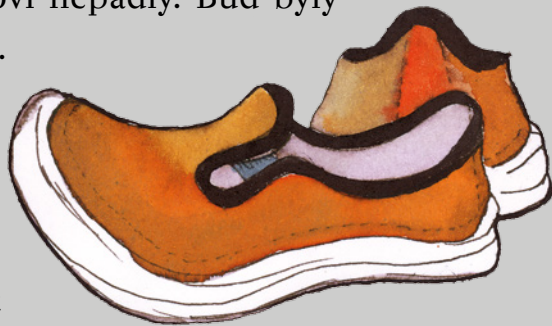
„Vyrostly ti nohy, musíme se podívat po nových přezůvkách. A nakoupíme přitom i další školní potřeby,“ oznámila mu maminka.

Po obědě vyrazili do města. Jeli autobusem, protože maminka neměla řidičák a tatínek se od nich i s autem odstěhoval už před dvěma lety.

I když prošli snad všechny obchody s obuví, ani jedny bačkory Martinovi nepadly. Buď byly moc velké, nebo moc malé.

Nebo měly holčičí vzory, které by si na sebe Martin nevzal za nic na světě.

„Nedá se nic dělat. První den to budeš muset vydržet bez bačkor a pak se zajedeme podívat ještě někam jinam,“ vzdychla maminka. Taky ji trápilo, že při nákupu nepochodili tak, jak by si přála.

Nová školnice!

Druhého dne ráno už stál Martin s aktovkou na zádech před školou. Stejně jako ostatní spolužáci. Prvňáčci měli ještě úsměvy na tvářích, ale starším žákům už důvod k úsměvu scházel. Postávali před školou se sklopenými hlavami a litovali, že už jsou prázdniny fuč.

„Ahoj,“ pozdravil Martina Šimon. To byl jeho nejlepší kamarád. V první třídě spolu seděli v lavici a před prázdninami si slibovali, že spolu budou sedět i ve druhé. Celé prázdniny se neviděli, protože Šimon stále někam cestoval.

„Tak co?“ zeptal se Šimon.

„Vůbec se mi tam nechce,“ odpověděl Martin a pohrdavě pohodil hlavou směrem ke školní budově.

„Mně taky ne,“ přikývl Šimon.

Když zazvonilo, děti se nehrnuly dovnitř s veselým štěbetáním jako v jiných školách. Vzorně se seřadily do dvojic a bez jediného slova, pomalu a spořádaně procházely prosklenými dveřmi směrem k šatnám.

První překvapení je čekalo hned za dveřmi. Místo starého a nevrlého školníka, kterému se pokaždé něco nelíbilo, tam stála krásná, milá, a hlavně usměvavá paní školnice.

„Dobrý den, děti, vítám vás v novém školním roce,“ hlaholila vesele.

Děti překvapeně odpovídaly, ale hned se po sobě nechápavě ohlížely. Něco takového nikdy předtím nezažily. Bývalý školník se mračil. Když někdo náhodou zapomněl pozdravit, hned na něho křičel: „Neumíš zdravit, darebáku?“ Přitom na pozdrav sám nikdy neodpovídal. A co teprve když někoho viděl nepřezutého. Hned ho vytahal za uši.

„Co tvoje přezůvky?“ zastavila nová školnice Martina, který procházel okolo.

Martin se začervenal. Čekal, že bude následovat trest jako od starého pana školníka.

„Myslím, že ti padnou,“ mrkla na něj a poslala ho dál k šatnám.

Martin nic nechápal. Došlo mu to, až když došel do šatny. K aktovce byl připnutý modrý pytlík. Odepnul ho a opatrně se do něj podíval.

„Co je? Vypadáš, jako kdybys nikdy neviděl bačkory,“ zasmál se Šimon.

„Já jsem bačkory neměl. Včera jsme je s mámou sháněli, ale žádné na mě nebyly. A teď se mi najednou objevily tyhle.“ Martin si je vyzkoušel a padly mu přesně.

První hodina

„Třeba ti je tam dala ráno máma a ty sis jich jenom nevšiml,“ mávl rukou Šimon nad záhadou Martinových bačkor.

„Možná,“ odpověděl nejistě Martin a jako ve snu se přemístil do třídy. Byl si naprosto jistý, že když odcházel z domu, dával si na záda aktovku bez pytlíku.

Šimon s Martinem se posadili do první lavice. V šatně se kvůli Martinovi zdrželi, a tak už byla místa vzadu dávno obsazená.

Když zazvonilo na hodinu, děti se poslušně postavily a čekaly, až přijde paní učitelka. Všichni byli zvědaví, kdo je bude učit. Popravdě by všichni do jednoho uvítali nějakou změnu. Jejich paní učitelka byla snad nejpřísnější z celé školy.

„Posaďte se!“ řekla stroze.

Děti si poslušně sedly do lavic a čekaly, co se bude dít.

„Prázdniny byly dlouhé až až. Nebudeme ztrácet čas nějakým vítáním. Napíšeme si písemku!“

Ve třídě to zašumělo. Děti kulily oči a lapaly po dechu. Tohle si snad nezaslouží.

„Jak chcete,“ křičela paní učitelka, kterou rozzlobil ten náhlý šum, „bude to těžká písemma. Vyndejte si sešity a pera, budu diktovat.“

Děti se po sobě rozpačitě ohlížely. V první třídě všechny sešity dopsaly a ve druhé ještě nové nedostaly. To ale paní učitelku nezajímalo. Těšila se, že bude moci hned první den rozdat samé pětky.

Najednou se samy pootevřely dveře. Ne moc. Jen na škvírku. Paní učitelka si toho nevšimla, ale Martin se Šimonem ano. Někdo za nimi stál, ale nevěděli kdo.

Paní učitelka se nadechla, že bude v rychlém sledu diktovat příklady, ale vtom se stalo něco podivného.

„Dvě, vě, vě, vě,“ koktala paní učitelka nesrozumitelně. Když zjistila, že ze sebe nemůže dostat ani slovo, nasupeně sevřela pěsti a rázně odkráčela k tabuli. Když nemůže příklady diktovat, tak je alespoň napíše. Chtěla vzít do ruky křídu, ale ta před ní uskočila, jako kdyby byla živá. Začala křídu honit po celé třídě. Pod stolem, v umyvadle, na skříni a v uličkách mezi lavicemi. Byla to opravdu legrační podívaná, ale žáci se statečně drželi, aby se nezačali smát. Vysvobodilo je až zazvonění, se kterým se dveře opět nenápadně zavřely.

Dvě, vě, vě, vě

